

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Emanuela Ignățoiu-Sora
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂCEȘARU, CIPRIAN

Alergătorul invizibil / Ciprian Măceșaru. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3069-8

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CIPRIAN MĂCEȘARU

alergătorul invizibil

Editura Paralela 45

*

Trebuia să fie ceva nemaipomenit în mine, altfel aş fi fost doar un prost, iar asta nu se putea, alergam şi săream peste băltoace imense, pluteam zeci de metri, aveam puteri supranaturale, ieşeam de la cinematograful şi pluteam, vedeam *L'uomo puma*, *Spider-Man*, *Superman* şi pluteam, să fiu al naibii dacă nu pluteam, uneori mutam obiecte folosind doar puterea minţii, mă concentram, strângeam din ochi, eram Yoda, îmi focalizam întreaga energie asupra unei maşini, maşina începea să se mişte, puţin, foarte puţin, aproape imperceptibil, dar eu ştiam că se mişcă, aşa că aveam toate motivele să sper că într-o bună zi voi muta munţii.

De fapt, lucrul cel mai evident al credinţei în mine însumi era faptul că îmi aminteam clipa în care fusesem botezat, îmi aminteam mânecele argintii şi suflecate ale odăjdiilor, braţele vânjoase ale preotului, vasul imens şi apa în care fusesem scufundat de trei ori, nimeni nu credea că-mi pot aminti aşa ceva, nimeni, cu cât erau ceilalţi mai contrariaţi, cu atât credeam eu mai tare în mine, doar un om special îşi putea aminti propriul botez, nu?

În rest, am fost un copil cât se poate de normal, niciodată n-am putut să rezolv toate cele şase faţete ale unui cub Rubik, la şcoală

eram mut, mă înroșeam, matematicile erau coșmarul vieții mele, nu păream să fiu prea deștept, dar lumea nu înțelegea ce zace în mine, toți se luau după exterior, după cum răspundeam la cerințele lor idioate, nimeni nu înțelegea că eu sunt special, că eu sunt sensibil, nimeni nu înțelegea că eu nu sunt doar ăla care se bâlbâie, care mormăie fiindcă nu știe să răspundă la lecții, fiindcă e timid, nimeni nu înțelegea ce lume fabuloasă ascundeam dincolo de carcasa aia de copil tembel. Eram un artist, iar artiștii așa par uneori, proști, duși cu pluta.

Pe scurt, nu păream prea deștept doar fiindcă eram un neînțeles. Cel mai frumos lucru pe care îl spuneau profesorii despre mine era: brânză bună în burduf de câine. Îmi era aproape suficient. Indolența mea se hrănea din asta, se umfla, dacă n-aș fi fost sărac nici că aș mai fi avut nevoie de ceva.

Sărăcia era un alt motiv pentru care mă arătam nesigur, poticnit, bâlbâit. Locuiam într-o casă mică, stil vagon, cu doar două camere și o bucătărie, atât le fusese repartizat părinților mei dintr-o fostă casă boierească, o împărțiseră comuniștii în trei, trei familii stăteau acum într-o casă în care altădată locuise doar una, nu aveam baie, ne spălam în bucătărie, în niște copăi mari din plastic, nevoile ni le făceam la wc-ul din curte, o cușcă din beton, cât o cabină telefonică, lipsită de încălzire, cu un bec chior atârând din tavan, cu un tron din lemn prin a cărui gaură vedeai grămada de rahat.

Când părinții mei se certau, eram nevoit să suport totul din camera alăturată, doar o ușă cu geam ne despărțea, câteodată se certau până târziu în noapte. Nu de puține ori m-am refugiat în bucătărie, unde mă puteam culca pe un pat foarte îngust, cu arcurile rupte, încălzindu-mă, dacă era iarnă, cu focul de la aragaz. Nu mai rezistam să le aud zbieretele, aceleași și-aceleași acuze stupide. Dumnezeu știe cum de au ajuns să fie împreună. Tata, fudul, a părut

neîmpăcat cu soarta încă de la început. Când mama a născut, tata a trimis-o la spital, cu un buchet de flori, pe soră-sa. Tot pe soră-sa a trimis-o să ne ia cu taxiul. I-a fost rușine să-l vadă lumea în maternitate, n-a trecut nici măcar o dată pe-acolo. Încă nu se căsătoriseră și maică-mii îi era groază să nu o părăsească. O luase din sătucul ei uitat de lume, „de unde-a-nțărcat dracu' copiii“, cum zicea el mereu, o lăsase grea și acum părea că nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Noroc (!) că au insistat rudele, prietenii, chiar și un tovarăș din Partid, căruia i s-a plâns unchiu-meu Șerban, un frate de-al mamei, care se simțea vinovat de ce se-ntâmpla, căci el le făcuse cunoștință.

Șerban se-mprietenise cu tata pe șantier, au lucrat împreună, l-a dus pe tata acasă la ai lui, la bunicii mei. Tata era băiat frumos, înalt, cu ochii negri, lunecoși, avea brațe virile, purta cămăși înflo-rate, deschiate la doi-trei nasturi, de i se vedea părul de pe piept, nu i-a fost greu să o vrăjească pe mama. „Părea băiat bun“, așa zicea unchiu-meu și își mușca buza de jos a regret.

Tata a luat-o atunci pe mama, a dus-o la oraș, mama a crezut că a scăpat de viața grea de la țară, dar a nimerit din lac în puț. La început tata i-a declarat orgolios că nevasta lui nu o să meargă la muncă, așa că mama a fost o vreme casnică, dar când și-au dat seama că nu pot trăi dintr-un singur salariu, mama s-a angajat vânzătoare la un aprozar. De mine avea grijă o vecină, tanti Luminița, o grasă sim-patică, mare amatoare de lichior de vișine. Odată a adormit stând în fundul său enorm, pe covor, rezemată de pătutul meu, cu sticla în mână. Așa a găsit-o mama, s-au certat, apoi s-au împăcat, tanti Luminița i-a promis că nu o să mai bea, dar într-o zi a băut din nou și a adormit cu țigara aprinsă între degete, perdeaua a luat foc, tanti Luminița s-a trezit, a smuls perdeaua și a tropăit peste ea cu picioa-rele ei elefantine, a stins focul, apoi m-a scos afară din încăpere. Oricât s-a scuzat tanti Luminița, n-a mai fost cale de împăcare.

Mama a vorbit cu o altă tanti, tanti Maria, o bătrânică ce locuia la câteva case depărtare de noi și n-au mai fost probleme, femeia își crescuse cei trei copii și apoi nepoții, avea experiență, „copiii sunt cea mai mare bucurie a vieții“, obișnuia să spună, era o femeie cumsecade.

Mama mai aducea acasă câte un cartof, două-trei roșii, câte o ceapă, ne descurcam mult mai bine, doar că taică-meu se îmbăta în fiecare seară, făcea scandal, zburau oalele și farfuriile prin bucătărie, apoi circul se muta în dormitor, uneori se lăsa cu scatoalce, când era prea beat, încasa tata, dar de cele mai multe ori sacul de box era mama, săream între ei și atunci se potoleau o vreme, iar dacă taică-meu adormea aveam liniște până în seara următoare. Ciudat era că, în ciuda acestui infern, mama și-a apărât întotdeauna soțul, „bărbatul“, cum zicea, mentalitatea ei țărănească o făcea supusă ca o vită, așa fusese educată, așa știa că trebuie să fie o femeie, mai răbufnea uneori, dar, în general, își accepta soarta, iar taică-meu, fiindcă îmi era milă de mama și îi luam apărarea, începuse să-mi poarte pică: „Da?! Ții cu mă-ta?! Ei, lasă!“. Nu știam ce înseamnă acel „ei, lasă!“, dar întotdeauna eram înfricoșat de ceea ce ar fi putut face, deși niciodată nu făcea nimic, o spunea însă cu atâta ură, încât plângeam de spaimă, imaginându-mi că ne va părăsi, iar asta mi se părea îngrozitor, chiar dacă se purta atât de urât cu noi. Eram un copil, îmi iubeam tatăl; abia mai târziu, când am înțeles ce fel de om este, am ajuns să-l urăsc, și mi-am jurat că n-am să fiu niciodată ca el.

*

Tata n-avea decât opt clase, ceva pregătire la pompieri și o școală de zidărie, spunea „e multe“ și „lucrurile care le-am făcut“, iar casă n-a reușit niciodată să-și construiască, deși altora le-a

ridicat palate, a câștigat bani frumoși „cu mistria“, dar i-a băut ca pe apă, s-a ales praful de ei. Noroc că ne-au dat comuniștii casă, mică, dar, totuși, o casă.

Tata nu-i suporta pe comuniști, îi înjura tot timpul. Îl săltau de acasă securiștii, îl țineau o noapte întreagă la interogatoriu, îl potoleau pentru o lună, două, apoi el iar începea să-i înjure și să asculte Europa Liberă la serviciu, în remiza de pompieri. Mare noroc a avut. Alții au ajuns la Canal sau pe șantierul Casei Poporului pentru mult mai puțin. Și poate că și el ar fi ajuns.

Mai întâi l-a salvat Georgescu, vecinul nostru gras, cu pielea roz. Într-o zi mă întorceam cu taică-meu acasă, Georgescu a oprit Wartburgul său bleu lângă noi, a lăsat jos geamul și-a spus: „Bă, nu mai fi prost de gură, că a doua oară nu te mai scap“. Era securist. Dar taică-meu nici vorbă să se potolească. Îl vedeam ca pe-un erou. Nu mai știam pe nimeni care să aibă atâta curaj. Maică-mea îi spunea mereu: „Nu te mai pune, mă, cu ei, vezi-ți de treabă“. „Mai dă-i dracului de nenorociți!“ riposta el încăpățânat. Refuzase să se înscrie în Partid și, din cauza asta, multă vreme am locuit într-un cămin de nefamiliști. Abia târziu, pe când eu aveam vreo trei ani, s-au îndurat comuniștii să ne dea casa aia.

A doua oară a fost groasă, degeaba l-a implorat mama pe Georgescu, asta nu mai putea interveni sau poate că nu mai voia, exact cum spusese, așa că mama a rugat-o pe soră-sa de la București să facă ceva, mătușă-mea lucra la Otopeni, la aeroport, avea multe relații. Cum-necum, povestea lui taică-meu a ajuns la urechile lui Postelnicu, acesta a ordonat ca tata să fie lăsat în pace și asta a fost tot.

Nu știu însă dacă până la urmă n-ar fi încurcat-o. Revoluția din decembrie '89 a închis definitiv povestea. În timp am înțeles